

12 MARTIE: POMENIREA SFÂNTULUI CUV. SIMEON NOUL TEOLOG

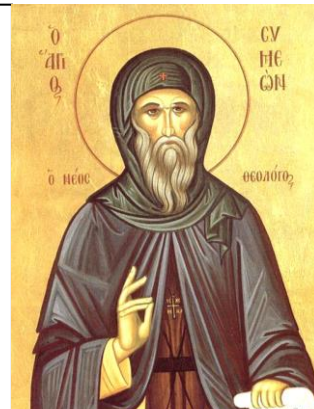
Sfântul Simeon este *mare* pentru că a avut iubiri de la care *nu a abdicat*.

Și pentru asta *îl iubesc enorm...*

Pentru că L-a iubit pe Dumnezeu *mai presus de orice* și i-a iubit pe Sfinții și pe robii Lui cu *o iubire nesmintită...* care nu s-a *îndoit* de cineva. De aceea e un exemplu uimitor de *prietenie...* de prietenie care *nu uită*, care *nu pleacă...* care nu se *ndepărtează* de cel pe care îl iubește dar, în primul rând, de *ucenicie sfântă* față de Părintele lui duhovnicesc...

Însă Sfântul Simeon e și *o rană deschisă* pentru istoria Bisericii...

Pentru că oamenii Bisericii din vremea lui, de la patriarh în jos...*au greșit* în ceea ce îl privește.

Sf. Simeon Noul Teolog, icoană

Nu au știut *să îl vadă...*

Nu au avut ochi *să-l înțeleagă*.

Nu au avut timp *să-l iubească...*

Și când *te lupți* cu marii Sfinți ai lui Dumnezeu...*rămâi o rușine* pentru Biserică... mai ales dacă ești teolog, episcop, patriarh... Greșeli care, în ciuda *exemplurilor marcante*, se repetă...tot se repetă...în istorie... Pentru că, se pare, demonii *ne prostesc* mințile foarte mult...și *îi încurcăm* mereu pe *oamenii Lui* cu *contra-exemple*.

Iar Dumnezeiescul Simeon este *un monument de sinceritate*, de sinceritate frustă, năvalnică, genuină...în teologia și în confesiunile sale...adică lucrul de care are nevoie orice om...când vrea să trăiască și să fie iubit. Pentru că nu vrem să fim iubiți *cu măsură...* și nici *cenzurați* de cineva în năvalnica noastră dorință spre împlinirea duhovnicească. Ci vrem totul...vrem toată iubirea și tot adevărul...și toată libertatea...și toată mângâierea lui Dumnezeu și a oamenilor în viața noastră. Iar dacă vrem *să ne apropiem* de imnele sale, adică de delicata lui bunătate și de brutala lui sinceritate, trebuie să înțelegem că nu vom înțelege nimic...dacă vom merge cu inimă perversă, rea, dușmănoasă...spre ele. Pentru că acolo e sinceritate totală...e totală recunoaștere de sine...e multă experiență îndumnezeitoare...și nu *epatare*. La Simeon al nostru, cuvintele sunt *frumusețe*...sunt *curăție* a inimii... pentru că întru el *S-a revelat* Dumnezeu. De aceea este Teolog. Pentru că teologul e *un harismat*, e un om plin de slava lui Dumnezeu în primul rând...și care păstrează

cu fidelitate toate *însemnele* adevărului dumnezeiesc. Și teologii sunt *ochii* Bisericii...sunt cei care văd *drumul* Bisericii în lume...pentru că prin ei e *călăuzită* Biserica. Iar când teologii *lipsesc*, când lipsesc *văzătorii* de Dumnezeu, când lipsesc cei care *ne luminează* întune-ricul... moartea pare *viață*, decadența *triumf* și sfințenia *relaxare*. Dar când *etalonul*, când *omul Bisericii* e în *mijlocul* nostru...și vedem *diferența* dintre el și noi atunci nu mai putem zice amarului *dulce* și letargiei *frumusețe*.

Pentru că simpla lui prezență... ne adumbrește micimile de cuget. Dar dacă vrem să luptăm cu Dumnezeu...și să negăm lucrările Lui în Sfinții Lui...atunci orice nou Simeon al lui Dumnezeu va fi tratat cu același dispreț, ocărât, exilat, oculat...pentru că nu dorim voia lui Dumnezeu cu noi.

Numai că El...din nou și din nou...va arăta de rușine toate demersurile împotriva Sfinților Lui. Pentru că El este cu ei...și când nimeni nu mai e cu ei. El este cu Sfinții Lui...pentru că Se odihnește întru ei. Și în cei în care Se odihnește Dumnezeu...El lucrează toată curăția și măreția Lui. De aceea nu trebuie să ne mirăm că nu mulți îi iubesc și îi cinstesc pe Sfinți...și le urmează exemplul. Pentru că nu îi iubesc pe Sfinți...decât cei care se aseamănă lor. Care au același dor...aceeași năvalnică iubire... aceeași curăție a împlinirii în Dumnezeu.

Și mă rog Lui pentru noi toți, pentru ca toți să avem iubire înfocată pentru Dumnezeu și pentru Sfinții Lui...pentru că aceasta e frumusețea care împlinește omul.

(Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș, Predici)